

а камъкът като въртъръ бързо се върти. Върти се и пѣе:

Който се опита да ме спре, ще заскача отъ менъ по-добре!

— Самохвалецъ! — извикали братята и се хвърлили да спратъ камъка и да го взематъ, но щомъ се допрѣли до него, той ги блъсналъ и двамата се завъртѣли като него бързо. Въртятъ се и пѣятъ:

Който се опита да ни спре, ще заскача отъ насъ по-добре!

Влѣзълъ въ воденицата и Трънчо. Погледалъ той братята си, послушалъ ги, па рекълъ:

— Видѣ се тя! Голѣма работа свършихте вие, хубава пѣсенъ научихте! Ами сега да видимъ, какъ ще ви спася.

Отишелъ той при камъка.

— Много хубаво пѣшеш, братко!

— И пѣя хубаво, и сила голѣма имамъ, — похвалилъ се воденичниятъ камъкъ.

— Сила имашъ, ама умъ нѣмашъ!

— Умъ ли нѣмамъ! Кой ти каза?

— Азъ казвамъ. Ето нà! Сега ти не знаешъ, вали ли вѣнъ дъждъ или не вали!

Полъгалъ се воденичниятъ камъкъ. Спрѣлъ се за минутка той да чуе, вали ли дъжъ или

не вали, а въ това време Трънчо го погалилъ съ перото.

— Леле, Боже! — извикалъ камъкътъ. — Взе ми силата. Надхитри ме! Отъ сега ти си ми господаръ. Каквото ми кажешъ, това ще правя. Ако речешъ да се въртя, ще се въртя. Ако речешъ да спра, ще спра.

— Хубаво, — рекълъ Трънчо. — Най-напредъ заповѣдвамъ, братята ми да не се въртятъ повече и да не пѣятъ тая пѣсенъ, че ми проглушаха ушитѣ. После заповѣдвамъ ти да излѣзешъ предъ воденицата и да се приготвишъ за пжтъ.

Излѣзълъ воденичниятъ камъкъ предъ воденицата и се приготвилъ за пжтъ. Възседнали го тримата братя. Че като се търкулилъ оня камъкъ презъ рѣки и морета, по хълмове и долини, цѣлата земя забумтѣла.

— Иху! — завикали братята. — Да живѣешъ Трънчо, ти си струвалъ хиляди пжти повече отъ насъ!

Тѣй стигнали до бащината воденица. Много жито смлѣлъ чудниятъ водениченъ камъкъ, който и въ суша се въртѣлъ. А колко сладъкъ става хлѣба отъ неговото брашно, това могатъ да ви кажатъ Зайо-Байо и щъркелътъ, които всѣки день ходятъ на гости на Трънча.